

РЕШЕНИЕ

№ 12489

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И.КА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от И.КА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело № 20221110171143 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 200 КТ.

Ищецът А. Р. Б. твърди, че в резултат на трудова злополука, претърпяна на 08.03.2022г. в 11:48 часа е получил телесни увреждания – фрактура на лява ръка, вследствие на което да са му причинени болки и страдания. Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 100 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от трудова злополука неимуществени вреди. Претендира разноски.

Ответникът „Симид София“ ЕООД в срока по чл. 131 ГПК е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва иска. Възразява за съпричиняване на резултата от страна на ищеца при условията на груба небрежност. Оспорва и размера на предявения иск и моли да бъде намален.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска по чл. 200 КТ:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да установи, че е настъпила злополука, която е призната за трудова по предвидения в закона ред, в причинна връзка с която търпи неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания.

Безспорно между страните по делото е, че към твърдяната от ищеца дата – 08.03.2022 г., между тях е съществувало трудово правоотношение. Не се оспорва и обстоятелството, че процесната злополука е призната за трудова с разпореждане № 31453/14.03.2022г. на ТП на НОИ – София град, както и че ищецът вследствие на

злополуката е претърпял телесно увреждане, изразяващо се във фрактура на лява ръка.

От приетото по делото разпореждане № 31453/14.03.2022г. на ТП на НОИ – София-град се установява, че посочената злополука е приета за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Квалификацията на злополуката като трудова и обстоятелствата, при които е настъпила, са отразени в разпореждане №31453/14.03.2022г. на ТП на НОИ – София-град по чл. 60, ал. 1 КСО. Разпореждането на органа по чл. 60, ал.1 КСО има двойствено значение – от една страна, то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти, и в частност – за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на правото на обезщетение. Ответникът не твърди и съответно не представя доказателства да е обжалвал разпореждане №31453/14.03.2022г. на ТП на НОИ – София-град по реда и в сроковете по чл.117 КСО. Изводите са направени от компетентните длъжностни лица въз основа вписванията в Протокол № 1/09.03.2022г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката. По делото няма данни и ответникът да е направил възражения в хода на производството пред НОИ.

Като официален удостоверителен документ, притежаващ материална доказателствена сила, разпореждането обвързва съда да приеме за осъществени удостоверените в него факти – чл. 179, ал. 1 ГПК. Съдържащите се в него констатации за наличието на функционална връзка между извършваната от пострадалия конкретна работа и изпълнението на трудовите му функции към момента на злополуката, както и за съществуването на пряка причинна връзка между събитието и увреждането на работника не се опровергават от събраните по делото доказателства. Т.нар. функционална връзка между увреждането и изпълняваната работа е кумулативен елемент на фактическия състав на трудовата злополука по см. на чл. 55 КСО и чл. 200 КТ, поради което с разпореждането по чл. 60 ал.1 КСО по дефиниция се счита установен този елемент, т.е., че злополуката е осъществена при или по повод на изпълняваната работа. Ответникът, чиято е доказателствената тежест, в хода на процеса не доказва обратното.

Такъв кумулативен елемент на фактическия състав на трудовата злополука по смисъла на цитираните по-горе норми е и причинната връзка между увреждането и неблагоприятния резултат – неработоспособност или смърт, поради което с разпореждането по чл. 60 ал.1 КСО по дефиниция се счита установен и този елемент, т.е., че претърпените от пострадалия вреди са в пряка причинна връзка с уврежданията от злополуката. Доказателства за обратното също не са представени.

По делото е приложена епикриза № 7574 от 15.03.2022г. на УМБАЛ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, от която се установява, че на 08.03.2022г. пострадалият е бил приет в клиниката

по повод фрактура на предмишницата, вследствие на което е бил опериран и му е поставена диагноза счупване на други части на костите на предмишницата, а съгласно последваща епикриза № 9859 от 01.04.2022г. на УМБАЛ „Н.И.Пирогов“ ЕАД ищецът е постъпил повторно в болницата за оперативно лечение на кожни дефекти от различно естество, налагащи пластично възстановяване. Видно от представените по делото болнични листове, издадени от УМБАЛ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, за периода от 08.03.2022г. до 02.11.2022г. ищецът е бил в отпуск за временна неработоспособност, а съобразно експертно решение № 1604/14.09.2022г., издадено от лекарска комисия в „IV-та МБАЛ-София“ ЕАД, А. Б. е освидетелстван след преглед като временно неработоспособен, с водеща диагноза – последици от счупен горен крайник, с изключение на китката и дланта. Представените писмени доказателства потвърждават изцяло твърдяното увреждане в исковата молба.

По делото е назначена и съдебно-медицинска експертиза, която в заключителната част потвърждава състоянието на ищеца вследствие от злополуката /л.75-76/. Причинените телесни увреждания са открито многофрагментно счупване на костите на лявата предмишница, с образуване на две атонични рани, наложили пластично възстановяване. При анализ на приложената по делото медицинска документация, вещото лице констатира, че на пострадалия е оказано високоспециализирано оперативно ортопедо-травматологично лечение, изразяващо се в открито наместване на многофрагментното счупване на костите на предмишницата (лъчева и лакътна кости) с влагане на метални импланти. Посочено е, че впоследствие, поради неправилното зарастване на инцидентните рани, е проведено пластично лечение на образувалите се атонични рани на предмишницата.

Експертът посочва, че оздравителният процес при счупване и на двете кости на предмишницата обичайно е 5-6 месеца, при обездвижване от 10-12 седмици, като в конкретния случай усложненията вследствие на възникналите атонични рани са довели до увеличаване на срока на възстановяване с 1-2 месеца. Посочено е, че ищецът е изпитвал силни, интензивни болки както от процесната травма, така и от последвалото лечение, като предвид сложността на увреждането и вида на счупванията е характерно тяхното протичане във времето – лекостепенни болки за продължително време, вероятно до края на живота. Присъщо е още увреждане на нервния апарат на ръката и произтичащите от това негативни здравни ефекти – слабост при захват, променена чувствителност, поява или засилване на болката при влошени атмосферни условия като ниска температура на въздуха и по-влажно време, както и при натоварване в процеса на работа и в ежедневието. Като краен извод вещото лице счита, че описаните последици от процесния инцидент имат постоянен характер, без реална възможност за излекуване.

Заключението на вещото лице е обосновано, отговаря на поставените въпроси и се

подкрепя от останалите доказателства по делото, поради което съдът го кредитира изцяло.

С оглед тези обстоятелства съдът намира за доказани в процеса настъпилите за ищеца неимуществени вреди, в пряка причинна връзка с настъпилата трудовата злополука на 08.03.2022 г.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968г. понятието „справедливост” по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът, на първо място, отчита внезапността на изживяната от ищеца травма и жестокостта на увреждащото събитие. На следващо място, съдът взема предвид продължителността и интензивността на душевните болки и страдания – по делото бяха събрани множество еднопосочни доказателства за извършеното оперативно лечение, което ищецът е следвало да претърпи вследствие на настъпилото увреждане, в това число 14-дневното болнично лечение и ползвания отпуск за временна неработоспособност от общо 240 дни, както и дълготрайното отражение на физическото и психическото му състояние. От значение са и допълнителните характеризиращи белези на увреденото лице – А. Б. е бил на 35-годишна възраст към датата на злополуката. Увреждането му, макар и да не се отличава с голяма интензивност, е трайно и същото е довело до трудности за него във всекидневните му ангажменти, както и в служебен план. В резултат от оперативното и от последвалото лечение мускулната сила на лявата ръка за захват на ищеца е значително редуцирана, обемът движения в китката и в лакътната става са намалени, което му причинява дискомфорт в областта на крайника и променена чувствителност в пръстите.

От приетите доказателства по делото се установява, че ищецът и към настоящия момент продължава да изпитва постоянни болки – до степен да се буди от тях през нощта, и е в депресивно състояние. От разпита на свидетеля И.ка Б.а – съпруга на А. Б., се установява, че същият е прекарал 4-5 дена в болница вследствие на претърпяната оперативна намеса, след което поне 4-5 месеца е бил с шина, обездвижен. Предвид невъзможността на ищеца да работи, свидетелят посочва, че тя се грижи за финансовото състояние на семейството, което кара пострадалият да се чувства зле поради липсата на помощ от негова страна, имайки предвид, че е и глава на

семейството, в това число и да се депресираща, което по същество потвърждава наличието на влошено психическо здраве. От друга страна, споменът от инцидента се завръща в съзнанието на ищеца при всяко поглеждане към неговата ръка с оглед неспособността му да разчита занапред на нея. При преценка на показанията на свидетеля съдът следва да изхожда от вероятната □ заинтересованост, но преценени въз основа на чл. 172 ГПК, същите се подкрепят от останалите доказателства по делото, поради което и се кредитират от настоящия състав.

Видно от амбулаторен лист от 02.11.2022 г., издаден от д-р Георгиев /л. 13-гръб по делото/, ищецът е психоторно напрегнат, като след започване на терапията съобщава за леко подобрене. Терапията обаче е компрометирана предвид приема на алкохол от лицето – веднъж се е напил с ракия ипил няколкократно по 3-4 бири. Въпреки това е отразено, че сънят се е подобрил, като пострадалият успява да спи добре през вечерта и е станал малко по-спокоен. Констатирани са оплаквания от силно главоболие, затруднено дишане по-изразено вечер, сърцебиене, тремор на дясната ръка и изпотяване.

С оглед изложеното и доколкото се касае за средно телесно увреждане, каквото е счупването на костите на лявата предмишница, в резултат на което ищецът и занапред ще продължи да изпитва лекостепенни болки за продължително време, вероятно до края на живота си, съпроводени с негативни здравни ефекти, чието проявление е свързано с независими от него обстоятелства като климатични условия и използване на ръката в процеса на работа и ежедневието си, но при отчитане липсата на счупване на китката и дланта, както и съобразявайки личното отношение на пострадалия към здравословното му състояние, в това число съзнателно компроментиране на лечението чрез прием на алкохол и с оглед бъдещото му подобряване, съдът счита, че справедливото обезщетение е в размер на 10 000 лв. Определянето на по-малък размер от посочения и съобразно всички факти и обстоятелства по делото, не би бил съответстващ на изискванията на справедливостта.

По възражението с правно основание чл. 201, ал. 2 КТ:

Съгласно чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Това е случай на съпричиняване от страна на увреденото лице. Възражението за съпричиняване е фактическо материалноправно възражение, което разширява предмета на делото, същото подлежи на пълно и главно доказване от ответника и се преклудира в срока по чл. 131 ГПК. Работодателят е направил възражението именно в отговора на исковата молба, поради което е допустимо и следва да се разгледа от съда.

За установяване на фактическите обстоятелства относно настъпилата трудова злополука по делото е разпитан свидетелят Марин Маринов – бивш служител на ответното дружество, работил заедно с ищеца за период от 7-8 години. Лицето описва

механизма на работа на поточна линия номер 8, на която е настъпил процесният инцидент – същата е използвана за направата на замразени стоки, като предвид работата с различно тесто и необходимостта от почистване на линията от предишното използвано тесто, на нея много се бърза, включително като се почиства докато лентата работи. Работникът посочва, че е нямало друг начин за нейното почистване, поради което всички така са правели. Относно провеждането на необходимия инструктаж твърди, че в началото им е било показано как да работят, след което на всеки три месеца са се разписвали в тетрадки, че такъв инструктаж им е проведен.

Изложеното се потвърждава и от показанията на свидетеля И.ка Б.а – също работеща в ответното дружество, която посочва, че ищецът е правел проби на осма линия и е пекъл хляб на седма линия. Пояснява, че осма линия е била много замърсена с тесто, поради което в бързината А. Б. е искал да изчисти самия вал, защото е бил много омазан, за да пусне другата продукция, в резултат на което валът му премазва ръката. В тази част съдът не кредитира показанията на свидетеля, доколкото самата тя заявява, че в деня на инцидента е била много далеч от него и е чула само викове – в този смисъл не е възприела лично факти и обстоятелства от настъпилата злополука. Относно работния процес посочва, че никой не се е грижел за безопасността в предприятието, като инструктажът е бил фиктивен – чрез подписване в една тетрадка, че такъв е проведен, макар в действителност да не е било така.

С изключение на посочената част в показанията на свидетеля Б.а, съдът кредитира показанията и на двамата свидетели като логични и обективно дадени от лица, пряко запознати с характера на дейността и конкретното ☐ изпълнение предвид особеностите на работния процес.

Изложеното се потвърждава и от приложеното по делото писмено депозирано обяснение на ищеца до работодателя относно настъпилата трудова злополука /л. 44/. От съдържанието му се установява, че в изпълнение на задълженията си като оператор, А. Б. е пуснал проби на осма линия, след което е трябвало да си почисти работното място. Същият признава, че е запознат с инструкциите за безопасност, но тъй като е решил, че ще стане по-бързо, не е спрял линията, когато за секунди е усетил, че тя го притиска. В този смисъл са и отразените обстоятелства в разпореждане № 31453/14.03.2022г. на ТП на НОИ – София-град – пострадалият е почиствал оформителната машина без тя да бъде спряна, вследствие на контакт с която получава процесното увреждане.

От страна на ответника са ангажирани още списък на инструктирани лица по периодичен инструктаж от 03.01.2022г. и инструкция за почистване на тестомесачна машина /л. 45 и л. 48-54 от делото/.

Съдът намира, че описаните писмени доказателства – обяснението на ищеца и списъка на инструктирани лица, представляват частни документи съгласно нормата на

чл. 180 ГПК, доколкото са подписани от лицата, които са ги издали, като доказателствената им стойност следва да се преценява по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото. В конкретния случай, кредитирайки показанията на разпитаните по делото свидетели, съдът намира, че на работниците в предприятието не е бил провеждан реален редовен инструктаж за работата с използваното техническо оборудване. В този смисъл е установената трайна порочна практика за почистване на машината докато същата е била включена – обстоятелство, чието проявление е можело да бъде прекратено, в случай на вземане на подходящи мерки от страна на работодателя като акцентиране върху опасността и риска от наранявания, в това число осъществяване на постоянен контрол и непосредствено наблюдение на възложените задачи от лице с ръководни функции. От друга страна, в приложения списък за проведен инструктаж няма отбелязване относно представената тема на обучение, поради което не може да се направи извод, че на посочената дата, на която ищецът лично се е подписал – 03.01.2022 г., му е бил проведен именно инструктаж за почистване на процесната машина.

Следва да се отбележи, че режимът за съпричиняване по Кодекса на труда е различен от този в гражданското право. В чл. 201, ал. 2 КТ намаляване на отговорността на работодателя е допустима единствено при груба небрежност, а не при простото неполагане на дължимата грижа, както е прието в чл. 51, ал. 2 ЗЗД. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание, в нарушение на технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допуснатата груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност, такива каквито не би допуснало и най-небрежното лице.

Извън изложеното, не всяко нарушение на правилата за безопасност на труда от пострадалия съставлява основание за намаляване на обезщетението, а само това, при което е налице виновно допринасяне от негова страна за настъпване на увреждането, при подчертано субективно отношение, като преценката винаги е конкретна и зависи от установените по делото факти /в този смисъл Решение №194 от 21.06.2011г. по гр.д. № 1248/2010г., III Г.О. на ВКС/. Съдебната практика приема още, че щом работодателят допуска постоянна практика, нарушаваща правилата за безопасна работа, при настъпила трудова злополука не може да се прилага „грубата небрежност” при условие, че допуснатата от работодателя неправилна практика е във връзка с настъпилата злополука.

От ангажираните по делото гласни доказателствени средства се установява, че

предвид изискванията към работния процес и необходимостта от едновременно извършване на различни по вид задачи, в предприятието е била наложена незаконосъобразна практика по изпълнение на част от задълженията без вземането на изискуемите предпазни мерки, каквато в случая се явява спирането на поточната линия за нейното почистване, с цел бързина и постигане на максимални резултати за минимално време. Това се потвърждава и от възложената паралелна работа на ищеца на две съседни линии – номер 7 и номер 8, която по същество е за осъществяване на различни по вид дейности – правенето на проби и изпичането на хляб. В този смисъл безспорно се установява наложеното изискване за бързина при работа на осма линия, което от своя страна е довело и до процесния инцидент.

В конкретния случай съдът намира, че работодателят не е положил необходимите грижи, нито е взел подходящи мерки за намаляване на рисковете от злополука, в това число не е извършен необходимият контрол за работа по безопасен начин. Всички тези задължения са вменени на работодателя чрез разпоредби от различни нормативни актове. Така чл. 4, ал. 3, т. 8 ЗЗБУТ регламентира неговото задължение да осигури здравословни и безопасни условия на труд на работещите, като вземе необходимите мерки по прилагане на последователна цялостна политика за превенция, обхващаща технологията, организацията на работа, условията на труд, социалните взаимоотношения и въздействието на елементите на работната среда и трудовия процес.

Самото наличие на тези изисквания в законодателството обосновава извода, че груба небрежност от страна на работника ще е налице, когато въпреки тях, се стигне до трудова злополука при сходна фактическа обстановка. Такова неполагане на елементарно старание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност не може да бъде установено, когато са допуснати доказаните в настоящото производство нарушения от страна на работодателя, който не е следял и контролирал начина на използване на технологичното оборудване. От друга страна, ищецът е предприел изпълнение на задълженията си с целта за навременно протичане на продукцията, при липса на подчертано субективно отношение към собственото си увреждане, позовавайки се и на установената вече практика по почистване на машината по време на нейното движение. Последното, предвид възможността за изпълнение на различни задачи, е било в интерес на работодателя до момента, в който подобен тип поведение е довел до настъпване на процесната злополука. Поради тези съображения съдът намира възражението за груба небрежност за неоснователно.

По искането по чл. 242, ал. 2, т. 3 ГПК:

С депозираната след приключване на устните състезания по делото писмена защита, ищецът е отправил до съда искане на основание чл. 242, ал.2, т. 3 ГПК за допускане на предварително изпълнение на решението с мотиви за продължаващото

лечение на ищеца, на когото включително му предстои принудително премахване на импланти и терапия.

Съдът намира, че изложените от страна на ищеца твърдения не покриват елементите от фактическия състав на цитираната разпоредба, а именно от закъснението на изпълнението да последват значителни и непоправими вреди за ищеца или самото изпълнение да би станало невъзможно, или значително да се затрудни. Нещо повече, с отговора на исковата молба ответникът е заявил, че предявеният иск в действителност следва да бъде частично уважен, като същият е оспорил единствено многократно завишения с оглед собствената му преценка размер на исковата претенция. В този смисъл, съдът счита, че изявленията на работодателя свидетелстват за готовността му да заплати своевременно определената в негова тежест сума, а не и да възпрепятства изпълнението на съдебния акт, поради което искането следва да бъде оставено без уважение.

По искането по чл. 389 ГПК:

Ищецът в своята писмена защита е заявил и евентуално искане с правно основание чл. 389 ГПК за допускане на обезпечение на предявения иск чрез налагане на обезпечителна мярка заповор върху всички банкови сметки на ответника, без такива да са посочени. За установяване на обстоятелството в кои банки последният има открити банкови сметки, ищецът е направил и искане за издаване на съдебно удостоверение за снабдяване с необходимата информация от БНБ.

Искането за допускане на обезпечение е нередовно, доколкото ищецът не е индивидуализирал обезпечителната мярка, която желае да бъде наложена – единствено е посочено, че желае налагането на заповор върху банкови сметки на ответника, без да е посочил върху кои сметки и къде са открити същите, в т.ч. и чрез посочване единствено на банките, в които са открити. Не е посочен и размер, до който желае да се допусне обезпечението.

С оглед изложеното молбата за допускане на обезпечение е нередовна, а съгласно чл. 395, ал. 2 ГПК, съдът дължи произнасяне в деня на постъпването ѝ /в настоящия случай доколкото искането е заявено при условията на евентуалност, съдът се произнася по него след разглеждане на искането за допускане на представително изпълнение на решението и формирана воля за неговата неоснователност – само ако бъде отхвърлено искането за допускане на предварително изпълнение/, а такова произнасяне е невъзможно да се постигне, ако първо се дадат указания за отстраняване на констатираната нередовност, поради което и искането следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноси съобразно уважената част от иска. Същият е представляван в настоящото производство от адв. И. Ч. А., който е осъществявал безплатна правна помощ по

делото на основание чл.38, ал.1, т. 2 ЗА. Същото, определено по реда на Наредба №1/2004г. и при съобразяване на уважената част от иска, възлиза в размер на 865 лв. Посочената сума, на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 ЗА следва да бъде присъдена на адвоката.

Съобразно изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски, но доколкото същият до приключване на устните състезания пред настоящата инстанция не е заявил искане, а и не е представил доказателства действително да е сторил такива, не му се следват.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК дължимите по делото държавна такса и разноски за депозит на вещото лице по СМЕ следва да бъдат възложени на ответника съобразно уважената част на иска в размер на 440 лв. /400 лв. за държавна такса и 40 лв. за депозит за СМЕ/, която сума същият следва да заплати по сметка на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Симид София“ ЕООД, ЕИК 175110255, да заплати на А. Р. Б., ЕГН *****, на основание чл. 200 КТ, сумата от **10 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди – болки и страдания от трудова злополука, настъпила на 08.03.2022 г., призната за такава с разпореждане № 31453/14.03.2022г. на ТП на НОИ – София-град, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния предявен размер от 100 000 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв „Симид София“ ЕООД, ЕИК 175110255, да заплати на адвокат И. Ч. А., с личен номер *****, сумата от **865 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за правна помощ на ищеца в настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „Симид София“ ЕООД, ЕИК 175110255, да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от **440 лв.**, представляваща дължимата държавна такса и разноски за процеса.

ОТХВЪРЛЯ искането за допускане на предварително изпълнение на решението по чл. 242, ал. 2, т. 3 ГПК на А. Р. Б., ЕГН *****.

ОТХВЪРЛЯ искането по чл. 389 ГПК на А. Р. Б., ЕГН *****, за допускане на обезпечение на предявения иск с правно основание чл. 200 КТ чрез налагане на запор върху банкови сметки на ответното дружество „Симид София“ ЕООД, ЕИК 175110255.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____